

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 22 lutego 2010 r.

DPUE - 920 - - 10/dl/1

418-09

SM - 364

dot.: KFS-0140-106-2010 z 17.02.2010 r.

**Pani Elżbieta Jakubiak
Przewodnicząca Komisji
Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki
Sejm RP**

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach turystycznych oraz o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń ujętego w sprawozdaniu Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) w związku z art. 42 ust. 4 i art. 54 ust. 1 Regulaminu Sejmu przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Przewodnicząca,

w związku z przedłożonym sprawozdaniem Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki (druk nr 2778) pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

I. Pragnę zwrócić uwagę, iż celem projektowanej zmiany art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o usługach turystycznych jest zapewnienie poprawnej implementacji art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek. Zgodnie z interpretacją Trybunału Sprawiedliwości UE, art. 7 dyrektywy 90/314/EWG odnosi się również do sytuacji, w których klient został zmuszony do zapłacenia za usługę (np. pobyt w hotelu), za którą należność powinien przekazać organizator lub pośrednik. W ten sposób bowiem, pomimo, iż usługa została zrealizowana, klient płaci za nią dwa razy: najpierw organizatorowi, a następnie usługodawcy (orzeczenie w sprawie C-364/96 *Verein für Konsumenteninformation*, pkt 19-20). W brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu Komisji art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy nie gwarantuje klientom zwrotu powyższych kwot, stanowi bowiem, iż gwarancja obejmuje jedynie zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za część imprezy turystycznej, która nie została zrealizowana.

Na marginesie powyższej uwagi należy zauważyć, iż brzmienie art. 5 ust. 1 pkt 2 powinno odpowiadać art. 5 ust. 1a, gdyż zarówno przedsiębiorcy posiadający siedzibę (oddział) w Polsce, jaki i przedsiębiorcy posiadający siedzibę w państwie członkowskim UE, EFTA-EOG, albo w Konfederacji Szwajcarskiej świadczący w Polsce usługi transgraniczne zobowiązani są do przedstawienia gwarancji o tym samym zakresie.

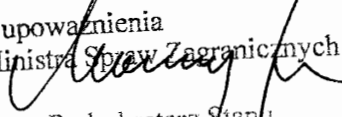
II. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem art. 21 ust. 6 ustawy o usługach turystycznych, obcokrajowcy legitymujący się certyfikatem UIAGM mogą okazjonalnie wykonywać zadania międzynarodowego przewodnika wysokogórskiego na terenie RP, na rzecz turystów, którym towarzyszą w przyjeździe. Pragnę zwrócić uwagę, iż przewodnicy wysokogórscy stanowią zawód regulowany w rozumieniu dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. W związku z powyższym obywatele państw członkowskich UE, EFTA-EOG i Konfederacji Szwajcarskiej posiadający uprawnienia do wykonywania tego zawodu mogą świadczyć na terytorium Polski usługi transgraniczne (okazjonalnie wykonywać zadania przewodnika wysokogórskiego) na zasadach określonych w implementującej wskazaną dyrektywę do polskiego porządku prawnego ustawie z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej. W szczególności usługi te mogą być świadczone na rzecz turystów przebywających w Polsce, a nie tylko na rzecz turystów, którym przewodnik towarzyszy w przyjeździe. Projektowany przepis art. 21 ust. 6 ustawy o usługach turystycznych nie powinien zatem obejmować obywateli państw członkowskich UE, EFTA-EOG i Konfederacji Szwajcarskiej.

III. Odnosząc się do 12 miesięcznego okresu przejściowego, w którym nadal obowiązywać mają zawarte zgodnie z dotychczasowymi przepisami umowy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej oraz umowy na rzecz ubezpieczenia klientów (art. 4 projektu), trzeba wskazać, iż zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE art. 7 dyrektywy 90/314/EWG może stanowić podstawę roszczeń odszkodowawczych wobec państwa członkowskiego, które nie implementowało go w odpowiedni sposób do krajowego porządku prawnego (orzeczenie w sprawie C-410/96 *Ambry*, pkt 22 i nast.). Trzeba zatem zauważyć, iż w zakresie, w jakim obecnie obowiązujące przepisy nie zapewniają pełnej implementacji art. 7 dyrektywy 90/314/EWG, do czasu dostosowania gwarancji do wymogów dyrektywy, Skarb Państwa będzie ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą wobec osób, które poniosły szkodę w związku z niewypełnieniem zobowiązań wynikających z art. 7 dyrektywy.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach turystycznych oraz o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej w zakresie wskazanym w niniejszej opinii.

Z poważaniem

Do wiadomości:
Pan Adam Giersz
Minister Sportu i Turystyki

Z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Szpunar